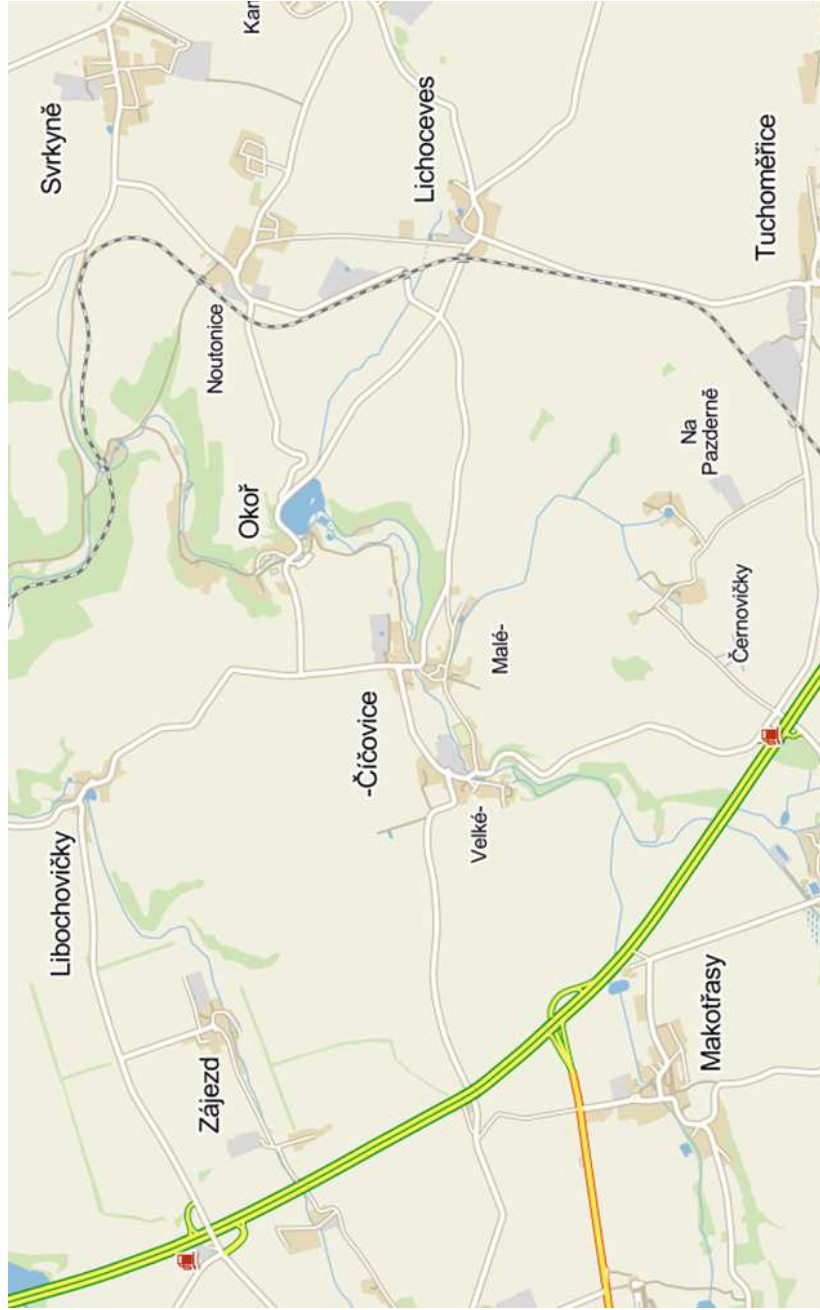

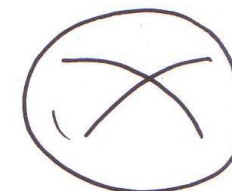
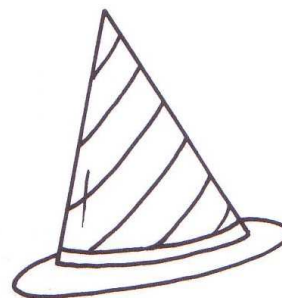
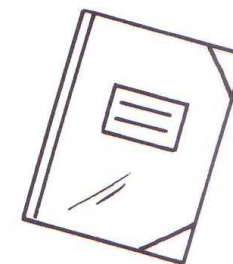
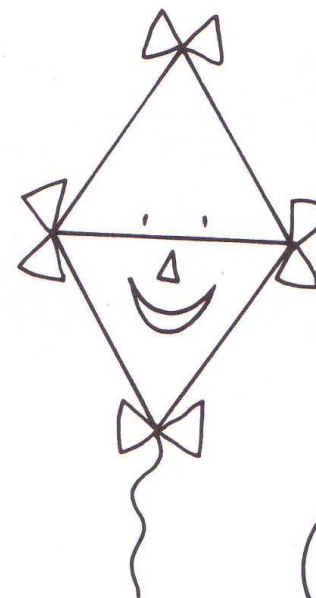
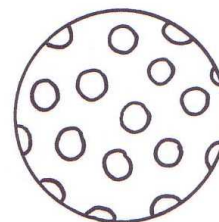
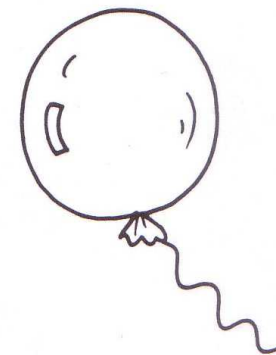
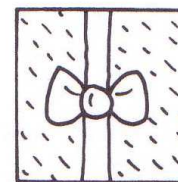
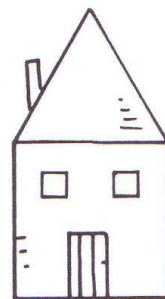

Okoř

Namaluj nebo napiš co se ti
na výletu líbilo...

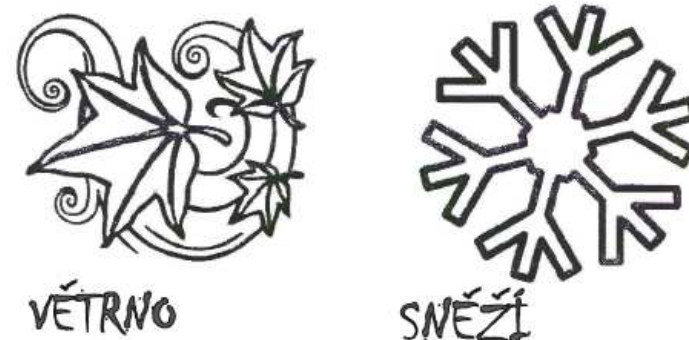
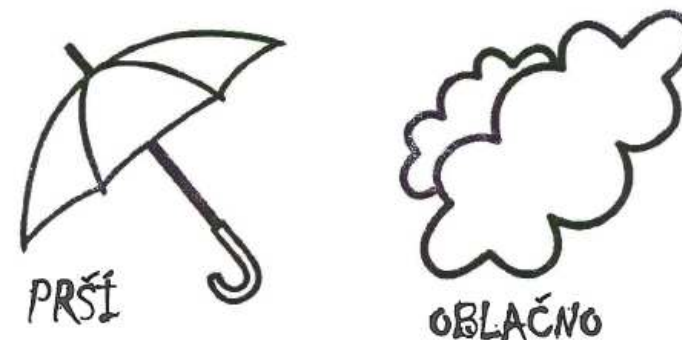
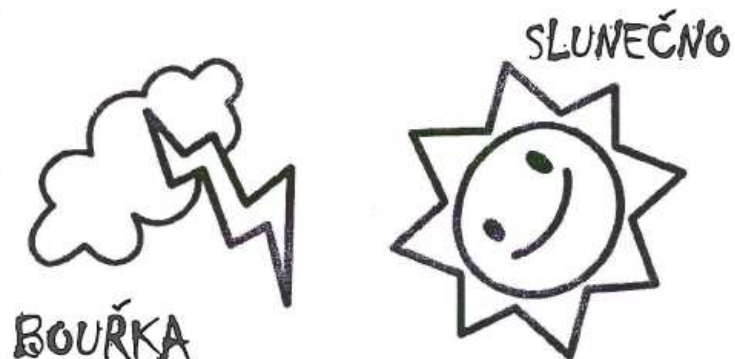
Všechny obrázky, které nemají žádné rohy, vymaluj
modře, všechny se čtyřmi rohy červeně a všechny se
třemi rohy žlutě.

Co patří k jakému ročnímu období? Všechny věci, které patří k zimě, vybarvi modře. Všechny věci, které patří k létu, vybarvi žlutě.

Jaké je dneska počasí?

Hrad nechal pravděpodobně postavit přední měšťan Starého Města František Rokycanský, který se po něm také od roku 1360 psal. Je též možné, že se stavbou započal již jeho otec. Rokycanští vlastnili Okoř až do roku 1391.

Po nich se zde vystříдалo několik majitelů, z nichž za Ludvíka z Florencie, pražského lékárníka, byl hrad pro katolické zaměření jeho vlastníka, roku 1421 dobyt husitskými vojsky, vracejícími se ze žatecké výpravy.

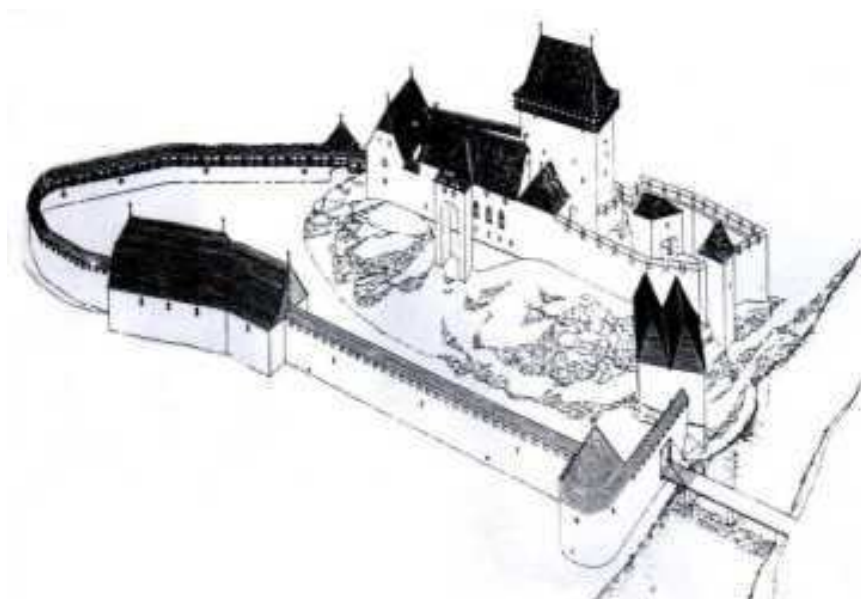
Ve druhé polovině 15. století, za pánů z Donína, bylo jejich sídlo náročně pozdně goticky přestavěno, což až do časů konce 18. století připomínala brána se znakem Donínů a letopočtem 1494.

Z těchto dob pochází i bývalé rybníky, proměněné později v louky, jež měly zvýšit obranyschopnost Okoře.

Další přestavba, tentokrát renesanční, čekala hrad na samém konci 16. století. Tehdy patřil Bořitům z Martinic, kteří ho připojili ke svému smečenskému panství a proměnili ho v pohodlné renesanční sídlo.

Po útrapách, které se za třicetileté války nevyhnuly ani Okoři, přešel hrad do vlastnictví jezuitů. Ti jej nákladně opravili a dali mu novou barokní podobu. Opravy dokončili až v posledním desetiletí 17. století, od kdy sloužil hrad jako jejich letní sídlo.

Jezuitský řád byl z rozhodnutí Josefa II. roku 1773 zrušen. Po tomto roce přestala být Okoř obývána a dle svědectví Prokopa Šedivého již po dvaceti letech byl hrad velmi zchátralý a jeho věž byla již tehdy naprasklá.

Pověst

V dávných dobách žil na Okoři Mnislav s dcerou. Mnislavova dcera byla krásná a již měla věk na to najít si ženicha. Ovšem žádný nápadník jí nebyl dost dobrý a všem se jen vysmívala. Sama na vdavky ani nechtěla pomyslet, nejraději totiž uháněla lesem na svém oři oděná do lovecké kamizoly.

Jednoho dne na Okoř dorazil rytíř s družinou a žádal Mnislava o ruku jeho dcery. Dívka však i tohoto rytíře odmítla. Ten z toho byl tak rozlícen, že slíbil dívce pomstu.

Rytíř podplatil všechny sloužící, aby mohl potupit za temné noci krásnou dívku v jejím vlastním loži. A vskutku se mu podařilo zařídit, aby všechny strážce a služebné onemocněli. Dívčin pokoj strážil pouze jeden strážný.

Pomalinku se blížila půlnoc a strážný byl již hrozně unaven, protože po celý den strážil hrad sám a tak si sedl k dívčině pokoji a usnul. Rytíř vycítil svou příležitost a ještě z několika kumpány vtrhl do hradu. Zamířil přímo do pokoje Mnislavovi dcery, tu zde ovšem nenašel. Prohledal celý hrad, ale dívku nenašel. Po krásné dívce jako by se zem slehla.

Všichni sloužící se ovšem uplatit nenechali a dívce o rytířově plánu řekli. Ta se na celou noc ukryla do podzemí hradu, kde jí nikdo nemohl najít.

Jezuité s touto pověstí byli obeznámeni, a proto v těchto místech ukryli poklad.

